

Sygnatura akt III U 1118/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 25-02-2016 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Elżbieta Majewska**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Alina Darul

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 25-02-2016 r. w Koninie

sprawy **H. Ł.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania **H. Ł.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 30.10.2014r. znak: (...)

1. O d d a l a odwołanie.

2. Zasądza od odwołującej na rzecz organu rentowego kwotę 60 zł tytułem

zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Elżbieta Majewska Sygnatura akt III U 1118/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. decyzją z dnia 30.10.2014 r., znak : (...) odmówił H. Ł. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że warunkiem jej nabycia jest stwierdzenie niezdolności do pracy na dzień 22.09.1994 r. a przeprowadzone badanie przez Komisję Lekarską ZUS nie stwierdziło niezdolności do pracy przed tym dniem. Nie zostały spełnione przesłanki konieczne do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy tj. istnienie niezdolności do pracy przed 22.09.1994 r. lub posiadanie wymaganego 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego w dziesięcioleciu poprzedzającym datę złożenia wniosku lub datę powstania niezdolności do pracy. Organ rentowy jednocześnie podał, że wnioskodawczyni nie została uznana za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji wobec czego nie spełnia ona warunku do otrzymania dodatku pielęgnacyjnego.

Odwołanie od decyzji złożyła H. Ł. zarzucając wadliwe ustalenie kwestii udowodnienia przez ubezpieczoną 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych w dziesięcioleciu poprzedzającym datę złożenia wniosku poprzez błędne wyliczenie wymaganych ustawą okresów, naruszenie art. 6 k.c. poprzez wydanie decyzji w której organ rentowy zmienia sytuację prawną ubezpieczonej, naruszenie art. 75 § 1 k.p.a w zw. z art. 118 i art. 124 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z powodu wadliwego wyliczenia przez

organ rentowy okresów składkowych i nieskładkowych przypadających na ostatnie dziesięciolecie poprzedzające datę złożenia wniosku.

W uzasadnieniu swojego stanowiska odwołująca przedstawiła szczegółowo zestawienie posiadanych przez nią okresów składkowych i nieskładkowych wskazując, że ich wymiar wynosi 5 lat i 3 dni na dzień złożenia wniosku o rentę. Zwrócono również uwagę, że decyzja ZUS jest zdawkowa, uzasadnienie ogólne wobec czego nie spełnia ona cech decyzji administracyjnej.

W oparciu o powyższe zarzuty H. Ł. wniosła o uchylenie decyzji i wydanie nowej decyzji przez organ rentowy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od odwołującej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wskazując, że w toku postępowania przed organem rentowym ustalono, że w dziesięcioleciu poprzedzającym datę złożenia wniosku odwołująca nie udowodniła 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Warunek ten został spełniony w okresie od 21.09.1984 r. do 21.09.1994 r. W związku z tym niezdolność do pracy skutkująca nabyciem prawa do wnioskowanego świadczenia powinna powstać przed dniem 22.09.1994 r. Jednocześnie wskazano, że Komisja Lekarska ZUS przeprowadziła badanie ubezpieczonej i orzeczeniem z dnia 20.10.2014 r. nie stwierdzono stanu niezdolności do pracy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

H. Ł. (ur. (...)) w dniu 30.06.2014 r. złożyła do organu rentowego wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy oraz dodatek pielęgnacyjny z powodu niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Do wniosku odwołująca przedłożyła dokumenty związane ze swoim dotychczasowym zatrudnieniem. Organ rentowy badał przesłankę posiadania przez odwołującą co najmniej 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku (tj. w okresie od 30.06.2004 r.

do 30.06.2014 r.). W tym okresie odwołująca :

- 1) od 4.06.2008 r. do 30.11.2008 r. była zatrudniona w Miejsko – Gminnym (...) w Ś., przy czym w okresie od 16.09.2008 r. do 19.09.2008 r. przebywała na zasiłku chorobowym,
- 2) od 6.04.2009 r. do 15.04.2011 r. była zatrudniona w Gminnej Spółdzielni (...) w Ś., przy czym w okresach : od 1.02.2010 r. – 10.02.2010 r., 4.10.2010 – 13.10.2010 r., 9.03.2011 r. – 18.03.2011 r. przebywała na zasiłku chorobowym,
- 3) od 6.05.2011 r. do 5.11.2011 r. pobierała zasiłek dla osób bezrobotnych z Powiatowego Urzędu Pracy w K.,
- 4) od 1.05.2012. r. do 31.12.2013 r. była zatrudniona w (...) Podstawowa (...) w K., przy czym w okresie od 20.02.2013r. do 31.12.2013 r. przebywała na zasiłku chorobowym, a później świadczeniu rehabilitacyjnym
- 5) od 1.01.2014 r. do 30.06.2014 r. nadal przebywała na świadczeniu rehabilitacyjnym.

Odwołująca legitymuje się okresem składkowym wynoszącym 3 lata,

8 miesięcy i 23 dni oraz okresem nieskładkowym wynoszącym 1 rok, 5 miesięcy

i 14 dni. Z uwagi jednak konieczność uwzględnienia, że przy obliczaniu prawa do renty okresy nieskładkowe uwzględnia się w wymiarze nieprzekraczającym

1/3 udowodnionych okresów składkowych to przy zastosowaniu powyższego ograniczenia długość okresów nieskładkowych przyjętych do obliczenia renty wyniosła 1 rok 2 miesiące i 28 dni. Sumując powyższe okresy odwołująca legitymuje się łącznym okresem wynoszącym 4 lata, 11 miesięcy i 21 dni wobec wymaganych 5 lat.

W toku postępowania przed organem rentowym ustalono, że odwołująca wymóg posiadania właściwego okresu składkowego i nieskładkowego spełniała przed 22.09.1994 r. a więc zachodziła konieczność ustalenia czy na ten okres była ona osobą niezdolną do pracy.

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 29.07.2014 r. stwierdzono, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy, ani nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Stanowisko to zostało podtrzymane przez Komisję Lekarską ZUS w orzeczeniu z dnia 20.10.2014 r. W związku z powyższym decyzją z dnia 30.10.2014 r. odmówiono odwołującej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W toku postępowania Sąd w oparciu o treść przepisu art. 278 k.p.c. przeprowadził dowód ze wspólnej opinii internisty M. O., onkologa P. S. oraz psychiatry M. R. na okoliczność ustalenia, czy odwołująca jest niezdolna do pracy, od kiedy, w jakim stopniu i na jaki okres i czy niezdolność ta powstała przed dniem 22.09.1994 r.

Biegły onkolog P. S. rozpoznał u odwołującej stan po mastektomii lewostronnej z powodu raka piersi lewej. Odwołująca aktualnie jest w trakcie hormonoterapii, lecz z przyczyn onkologicznych nie jest niezdolna do pracy zarobkowej.

Biegła psychiatra M. R. rozpoznała u odwołującej zaburzenia adaptacyjne lękowo – depresyjne zaostrzone sytuacyjnie. Z tych powodów brak jest podstaw do orzekania o częściowej niezdolności do pracy (także przed 22.09.1994 r.) albowiem nasilenie zaburzeń adaptacyjnych nie jest znaczące a leczenie psychiatryczne związane jest z uzależnieniem męża i sytuacyjnym zaostrzeniem z uwagi na choroby somatyczne.

Natomiast biegła internista M. O. rozpoznała u H. Ł. nadczynność tarczycy w przebiegu wola guzkowego, nadciśnienie tętnicze, stan po lewostronnej mastektomii w przebiegu raka, w trakcie hormonoterapii oraz zaburzenia adaptacyjne. Biegła podała, że aktualnie stan zdrowia odwołującej z powodu dysfunkcji tarczycy powoduje, że jest ona częściowo niezdolna do pracy na okres roku. Brak jest jednak dowodów na choćby częściową niezdolność do pracy przed datą 22.09.1994 r.

Zastrzeżenia do powyższych opinii biegłych zgłosiła H. Ł. wskazując, że jej stan zdrowia, konieczność dalszego systematycznego leczenia powoduje, że jest ona częściowo niezdolna do pracy na okres 3 lat od daty zakończenia pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Jednocześnie odwołująca przedłożyła dodatkową dokumentację lekarską. Natomiast pozwany organ rentowy nie składał zastrzeżeń pod adresem opinii biegłych

Biegła internista wskazała, że dodatkowe badanie odwołującej potwierdziło rozpoznanie nadczynności tarczycy i leczenie w tym kierunku. Biegła podała, że okres niezdolności do pracy odwołującej wstępnie należy uznać od 16.08.2014 r. do końca 2015 r., zaznaczając jednakże, że niezdolność ta powstała po 22.01.1994 r. Wnioski opinii biegłej internisty na temat niezdolności do pracy odwołującej podzielił również biegły onkolog. Również biegła psychiatra podkreśliła, iż w związku z tym, podstawowy problem zdrowotny u odwołującej dotyczy chorób somatycznych przychyliła się do stanowiska pozostałych biegłych o aktualnej częściowej niezdolności do pracy odwołującej, pomimo tego, że poziom zaburzeń psychicznych u odwołującej jest niewielki.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach ZUS oraz przedłożonych do sprawy przez odwołującą (k.10-19, 44-48, 50-51, 75), a także na podstawie opinii biegłych onkologa P. S., internisty M. O. oraz psychiatry M. R. (k.60-66, 88-90, 103).

Wartość dowodowa dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony.

Sąd uznał opinie biegłych onkologa P. S., internisty M. O. oraz psychiatry M. R. za jasne, przekonujące, wyczerpujące oraz przydatne do rozstrzygnięcia sprawy. Opinie te sporządzone bowiem zostały przez specjalistów posiadających gruntowną wiedzę medyczną, a także doświadczenie zawodowe. Nadto przy sporządzaniu opinii biegli uwzględnili dokumentację medyczną oraz przeprowadzili bezpośrednio badanie odwołującej. Biegli odnieśli się również do zarzutów formułowanych przez odwołującą. Z wniosków opinii wynika, że H. Ł. aktualnie jest osobą częściowo niezdolną do pracy niemniej podkreślenia wymaga, że decydujące znaczenie dla nabycia przez odwołującą prawa do renty miało to czy stwierdzona niezdolność istniała przed 22.09.1994 r. W tym kontekście zauważyć należy, że żaden z biegłych nie stwierdził, aby stan niezdolności u odwołującej występował przed tą datą. Jakkolwiek biegły onkolog w odróżnieniu od pozostałych biegłych nie ujął tego wprost i skupił się przede wszystkim na ocenie aktualnego stanu

zdrowia odwołującej, lecz mając na uwadze to, że w zakresie jego specjalizacji odwołująca podjęła się leczenia po 2012 r. to nie ulega wątpliwości, iż przed 22.09.1994 r. również z powodów onkologicznych brak było podstaw do orzekania u odwołującej stanu niezdolności do pracy.

W ustawie z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2015.748) prawo do renty reguluje art. 57, który stanowi, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z kolei zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się

za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Według art. 58 ust. 2 okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Kwestia legitymowania się przez H. Ł. w dziesięcioleciu poprzedzającym złożenie wniosku o rentę tj. w okresie od 30.06.2004 r.

do 30.06.2014 r. 5-letnim okresem składkowym i nieskładkowym była sporna pomiędzy stronami, albowiem organ rentowy przyjął, że odwołująca legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze 4 lat i 11 miesięcy i 21 dni. Natomiast odwołująca podważając wyniki zsumowania poszczególnych okresów przyjmowała, że ich wymiar jest dłuższy niż 5 lat.

Zgodnie z § 31 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11.10.2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz.U.2011.237.1412) przy obliczaniu okresu składkowego i nieskładkowego dodaje się, osobno dla każdego z tych okresów, poszczególne lata, miesiące i dni. Okresy niepełnych miesięcy oblicza się w dniach. Sumę dni zamienia się na miesiące, przyjmując za miesiąc 30 dni kalendarzowych; sumę miesięcy zamienia się na lata, przyjmując pełne 12 miesięcy za jeden rok. Jeżeli w zaświadczeniu stwierdzającym okresy zatrudnienia są podane dniówki robocze, a nie okresy zatrudnienia, sumę dni zamienia się na miesiące, przyjmując za miesiąc 22 dni robocze, a za okresy przed dniem 1 stycznia 1981 r. - 25 dni roboczych.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że sytuacja odwołującej w kontekście tej przesłanki wygląda w ten sposób, że w okresach :

- od 4.06.2008 r. do 30.11.2008 r. (5 miesięcy i 27 dni) okres od 16.09.2008 r. do 19.09.2008 r. (4 dni zasiłek chorobowy) stanowi okres nieskładkowy, a więc **5 miesięcy i 23 dni** to okres składkowy,

- od 6.04.2009 r. do 15.04.2011 r. (2 lata i 10 dni) okresy od 1.02.2010 r. – 10.02.2010 r. (tj. 10 dni zasiłek chorobowy) 4.10.2010 r. – 13.10.2010 r. (tj. 10 dni zasiłek chorobowy), 9.03.2011 r. – 18.03.2011 r. (tj. 10 dni zasiłek chorobowy) stanowią okresy nieskładkowe a więc **1 rok 11 miesięcy i 10 dni** to okres składkowy,

- od 6.05.2011 r. do 5.11.2011 r. tj. **6 miesięcy i 1 dzień** stanowi okres składkowy,

- od 1.05.2012 r. do 31.12.2013 r. (1 rok i 8 miesięcy) okres od 20.02.2013 r. do 31.12.2013 r. (tj. 10 miesięcy i 9 dni zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne) stanowi okres nieskładkowy, a więc okres składkowy wynosi **9 miesięcy i 19 dni**

- od 1.01.2014 r. do 30.06.2014 r. (tj. 6 miesięcy świadczenie rehabilitacyjne) stanowi to okres nieskładkowy.

Dodając do siebie poszczególne **okresy składkowe** otrzymamy pierwotnie wynik, który wynosi łącznie 1 rok, 31 miesięcy i 53 dni.

Dokonując najpierw przeliczenia - zgodnie z regułą z § 31 rozporządzenia – dni na miesiące uzyskamy 1 miesiąc i 23 dni. Następnie przeliczając miesiące na lata a więc 31 miesięcy (tj. 2 lata i 7 miesięcy) + 1 miesiąc (ten pozostały z przeliczenia dni) daje łącznie 2 lata i 8 miesięcy. Dodając do tego lata, w tym wypadku 1 rok otrzymamy wówczas wartość okresów składkowych wynoszącą **3 lata, 8 miesięcy i 23 dni.**

Analogicznie należy postąpić przy obliczeniu **okresów nieskładkowych**, które gdyby złączyć je razem dałyby wartość 16 miesięcy i 43 dni.

Postępując zgodnie z powyższym schemat a więc w pierwszej kolejności przeliczając dni na miesiące daje to 1 miesiąc i 13 dni. W przypadku miesięcy na lata tj. 12 miesięcy + 4 miesiące i dodatkowo powyższy 1 miesiąc. Ostatecznie więc wartość okresów nieskładkowych wynosi **1 rok, 5 miesięcy i 13 dni.**

Gdyby dodać tak wyliczone okresy składkowe i nieskładkowe to odwołująca rzeczywiście posiadałaby ponad 5-letni okres, który byłby wystarczający do spełnienia przez nią przesłanki z art. 57 pkt 2 ustawy emerytalnej.

Ustawodawca w art. 5 ust. 2 ustawy emerytalnej wskazał jednakże, że przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości okresy nieskładkowe uwzględnia się w wymiarze nieprzekraczającym jednej trzeciej udowodnionych okresów składkowych. Ustawa wprowadziła więc w przypadku okresów nieskładkowych ograniczenia w zakresie ich uwzględniania.

Tym samym 1/3 roku stanowi 4 miesiące, miesiąc ma 30 dni a więc 1/3 miesiąca to 10 dni. Z kolei przy obliczaniu pozostałych dni uzyskaną wartość zaokrągliła się w górę do pełnego dnia.

Przenosząc powyższe na sytuację odwołującej to skoro okresy składkowe wynoszą 3 lata, 8 miesięcy i 23 dni, to w jej przypadku można było doliczyć jedynie 1 rok 2 miesiące i 28 dni z posiadanych przez nią okresów nieskładkowych.

Wynika to stąd, że 1/3 z 3 lat stanowi 1 rok, 1/3 z 8 miesięcy to 80 dni i 1/3 z 23 dni po zaokrągleniu daje 8 dni a więc 1 rok, 80 dni i 8 dni.

Po przeliczeniu tych wartości na lata, miesiące i dni uzyskamy wartość 1 roku, 2 miesięcy (tj. 60 dni z 80 dni) oraz 28 dni (pozostałe 20 dni + 8 dni).

Ostatecznie łączny wymiar okresów składkowych i nieskładkowych odwołującej wynosi **4 lata, 11 miesięcy i 21 dni** (tj. 3 lata, 8 miesięcy i 23 dni okresów składkowych + 1 rok, 2 miesiące i 28 dni okresów nieskładkowych).

Organ rentowy nie popełnił więc błędu w przeprowadzonych wyliczeniach.

Oceny tej nie zmienia fakt, iż rzeczywiście z przedłożonych przez odwołującą pism wydawanych przez organ rentowy istnieją pewne rozbieżności (m.in. w piśmie z dnia 8.01.2015 r. przy wymienianiu okresów składkowych nie wskazano, że doliczono do niego okres zatrudnienia odwołującej w (...) w K., a w piśmie z dnia 25.11.2014 r. podane są inne sumy okresów składkowych i nieskładkowych). Nie miało to znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem powyższy

przedstawiony przez Sąd sposób wyliczenia odwołującej okresów składkowych i nieskładkowych został zastosowany przez organ rentowy na etapie prowadzonego postępowania wyjaśniającego i to obliczenie było podstawą do przyjęcia, że nie posiada ona wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w ostatnim dziesięcioleciu przypadającym przed dniem złożenia wniosku o rentę.

Z dokonanych przez organ rentowy wyliczeń wynika, że warunek odpowiedniego stażu zostałby spełniony na dzień 22.09.1994 r. stąd też istotnym było, aby odwołująca była co najmniej częściowo niezdolna do pracy przed tym dniem.

Definicja niezdolności do pracy zawarta jest w art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej, który stanowi, że niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie, lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

Zgodnie z treścią art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Dodać trzeba, że ustalenie niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., dlatego Sąd w realiach sprawy był zobligowany przeprowadzić dowód z opinii biegłych sądowych o specjalnościach odpowiadających schorzeniom ubezpieczonej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., I UK 356/04, publ. LEX nr 276241; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2008 r., sygn. akt I UK 356/07, publ. LEX nr 490392).

Na podstawie wniosków zawartych w opiniach biegłych, należało uznać, że stan zdrowia ubezpieczonej, nie wskazuje aby przed 22.09.1994 r. była ona osobą niezdolną do pracy. Biegli lekarze różnych specjalności przedstawili w niniejszej sprawie wyczerpujące uzasadnienie swego stanowiska i opinie biegłych stanowiące podstawę rozstrzygnięcia, spełniają kryteria, które opinie biegłych powinny spełniać tj. logiczności, spójności, odpowiedzi na postawione tezy dowodowe. Sąd zauważa, że obecnie stan zdrowia odwołującej rzeczywiście w świetle opinii wszystkich biegłych kwalifikuje ją jako osobę częściowo niezdolną do pracy, lecz sama ta okoliczność w niniejszej sprawie nie była wystarczająca do przyznania odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Przyznanie tego świadczenia nie jest uzależnione tylko od stanu zdrowia ale również od tego czy ubezpieczony spełnia wszystkie prawem przewidziane przesłanki wymagane do uzyskania prawa do renty, w tym i to czy posiada co najmniej 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku lub przed powstaniem niezdolności do pracy (w przypadku jej istnienia). Tych warunków odwołująca nie spełniała, gdyż nie legitymowała się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym, a jednocześnie nie istniał u niej stan niezdolności do pracy w okresie, który uprawniałby ją do uzyskania prawa do renty.

Ugruntowanym w orzecznictwie jest pogląd, że z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii jest konieczny. W takim zaś wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 listopada 1974 r. II CR 748/74 LEX nr 7618).

W ocenie Sądu powyższe rozważania prowadzą do uznania, że ubezpieczona nie była niezdolna do pracy przed 22.09.1994 r., wobec czego decyzja organu rentowego była prawidłowa.

Odnosnie natomiast podnoszonych przez odwołującą zastrzeżeń co do zgodności treści wydanej decyzji z przepisami kodeksu postępowania administracyjnego to sąd pragnie zauważyć, że od chwili wniesienia do sądu powszechnego odwołania od decyzji organu rentowego sprawa staje się sprawą cywilną i podlega rozpoznaniu według zasad właściwych dla tej kategorii spraw. Innymi słowy ewentualne wady decyzji wynikające z naruszeń przepisów postępowania przed organem rentowym pozostają zasadniczo poza zakresem jego rozpoznania, a Sąd w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych orzeka o prawach lub obowiązkach stron na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że sąd ubezpieczeń społecznych - jako sąd powszechny - może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego, będącego przedmiotem odwołania (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1980 r., III CZP 43/80, OSNCP 1981 nr 8, poz. 142; z dnia 27 listopada 1984 r., III CZP 70/84, OSNCP 1985 nr 8, poz. 108 oraz z dnia 21 września 1984 r., III CZP 53/84, OSNCP 1985 nr 5-6, poz. 65).

W ocenie Sądu zaskarżona decyzja z 30.10.2014 t. nie jest dotknięta wadami formalnymi, która odbierałyby jej cechę aktu administracyjnego, zwłaszcza, że odwołująca argument ten wiązała z lakonicznym uzasadnieniem oceny jej stanu niezdolności do pracy dokonanej przez lekarzy orzeczników ZUS oraz Komisję Lekarską ZUS, które to orzeczenia nie stanowią decyzji administracyjnej.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie H. Ł..

Na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym przed 1.08.2015 r. Sąd zasądził od odwołującej na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt II wyroku).

SSO Elżbieta Majewska